

ΠΟΝΟΣ

Τὴν πὶό βαθειά σου νοιώθω τώρα ὁδύνη
 Ποὺ σοῦ φλογίζει ἀκέρια τὴν καρδιά . . .
 Ἄκου ! βαρυβογγάει στὴν ἀμμουδιά,
 Καὶ σὰν ἀνθὸς τὸ κῦμα πάει καὶ σβήνει.

Χοροπηδοῦν οἱ βάρκες στὰ λιμάνια,
 Στὴν ἀνανθη θλιμμένη χειμωνιά
 Τὰ πέλαγα τὰ πνίγει ἡ σκοτεινιά,
 Καὶ — θέ μου, — πῶς μαυρίζουνε τὰ οὐράνια !

Τὴν πὶό βαθειά σου νοιώθω τώρα ὁδύνη
 Ποὺ σὲ καρφώνει ἀμίλητη, βαρειά.
 Δακρίζουν τὰ ματάκια σου, κι ἄργά,
 Ἄργά γλυστράει τὸ σούρουπο καὶ σβήνει.

Γύρε στὴν ἀγκαλιά μου ἀπόψε ἀγάλη
 Νὰ σβήσεις τὸν ἀλύτρωτο καημό.
 Στὰ στήθεια μου θὰ βρεῖς τὸ λυτρωμό,
 Τὴν ἄσωστη χαρὰ νὰ νοιώσεις, πάλι.

Στὴν ἀγκαλιά μου ὁ πόνος θ' ἀπαλύνει . . .
 Καὶ σὰ μᾶς εὔρει ἡ νύχτα ἡ σκοτεινή,
 Θὰ πιοῦμε τὸ κρασί τὸ ρουμπινί,
 Θὰ πιοῦμε τὸ κρασί, ποὺ ὅλα τὰ σβήνει . . .

ΑΓΗΣ ΔΕΒΕΝΤΗΣ